

θήκη, διότι συνήθεια τοῦ παιδαγωγοῦ εἶνε οὐδέποτε νὰ βλέπῃ τόμοντινά ἄνευ τοιοῦτου περικλύματος ἐκ φόβου μὴ ῥυπωθῇ καὶ εὐχαριστεῖται νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ βιβλίον του ὑπάρχει ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦτο. Ἐπειτα ἐπὶ τῆς τραπέζης του κεῖται χάραξ ἢ κανὼν, ἐρ' οὗ ὁ παιδαγωγὸς ἔχει καθαρῶς γεγραμμένον «ἂν μὲ στρέψῃς θὰ ἴδῃς τι περὰδοξον!» Κεῖ ἂν τις περιστρέψῃ τὸν χάρακα, θὰ ἀναγνώσῃ πρὸς ἀνέφροστον χάραν τοῦ παιδαγωγοῦ, ὅστις ἐκρήγνυται εἰς δυνατοὺς γέλωτας:

εἶται τρελλός, ὅστις μὲ εἶδες

θῆσον μὲ πάλιν ὅπως μὲ ἤυρες!

Ἡ λαμπρὰ αὐτῆ ἔμμετρος ἐπιγραφή εἶνε σχεδὸν τὸ μόνον ἀστέιον ὅπερ εὐρίσκει τις ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ παιδαγωγοῦ.

Ἐν τῇ γωνίᾳ καὶ παρὰ τὴν θερμάστραν κεῖται μικρὰ λάγνηος δι' ἧς συνήθως ὁ διδάσκαλος καταπαύει τὴν δίψαν του, λεκάνη δὲ πῆλιγος πλήρης διαφόρων ἄλλων ἀκαθαρσιῶν κεῖται παρ' αὐτὴν, ἐν ἧ πλύνεται τὴν πρῶταν, καὶ τράπεζα ἐξ ἀχρωματίστων σανίδων ἐφ' ἧς κεῖνται τὰ βιβλία τοῦ διδασκάλου. Παρὰ τὸν τοῖχον κεῖται τετριμμένον κιβώτιον ἐν ᾧ κρύπτονται τὰ ἔνδύματα τοῦ παιδαγωγοῦ, ὡς εἰ ἠσχύνοντο νὰ ἦνε ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, εἶνε τὸ Vademecum τοῦ διδασκάλου, ὅπερ ἠγόρασεν ἐν Ὁψάλη καὶ περιέφερον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ πέρατα τῆς Σουηδίας.

Αὐτὸς ὁ διδάσκαλος εἶνε ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, τεσσαράκοντα πέντε ἕως πενήκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, διότι πρᾶσβύτερος οὐδέποτε θέλει νὰ γείνη. Τὸ πρόσωπόν του ἐκφράζει πολυμαθειαν, καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀκραχολίαν. Μεταξὺ πάντων τῶν ὄντων ἀγαπᾷ μάλιστα τὴν γαλῆν καὶ τὴν γραῖαν οἰκοκυράν του καὶ μισεῖ πρὸ πάντων τὸν κῆνα. Τοιοῦτος παιδαγωγὸς διαμένει εἰς τινὰ τόπον μέχρις οὗ οἱ παῖδες μάθωσιν ὀλίγον τὸ συλλαβίζειν καὶ γράφειν, καὶ ἔχωσι τὰς χεῖρας καὶ τὴν βίνα καθαρὰς. Τότε ὁ θεσαυρὸς τῆς μαθήσεως τοῦ διδασκάλου εἶνε ἐξηνητημένος, μία δὲ τοῦ ὑπουργοῦ διαταγή μεταβιβάζει αὐτὸν εἰς ἕτερον μέρος. Ὁ διδάσκαλος πάλιν δένει τὴν σκευὴν του λαμβάνει τὸ ὑπόλοιπον τῆς μισθοδοσίας του καὶ ἐπὶ ἡμιόνου ἢ ἐπὶ κάρρου κεκαλυμμένος διὰ τοῦ περιηγητικοῦ τοῦ μανδύου ἀπέρχεται εἰς τὴν νέαν του θέσιν.

Ὅταν ἐν τῇ νέᾳ του θέσει φθάσῃ, τὴν πρῶτην ἑσπέραν κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδικρέρον, διηγούμενος συμβάντα ἐκ τῆς μαθητικῆς του ἡλικίας καὶ τὰς στενάς του σχέσεις πρὸς πολλοὺς πεπαιδευμένους καὶ εἶναι πρὸς καὶ κελὸς πρὸς τοὺς παῖδας, ὅπως τοὺς προσελκύσῃ. Φέρει δὲ μετ' ἑαυτοῦ καὶ τινὰ ζαχαρωτά, ἅτινα κατὰ διαφόρους κηδεῖας συνέλεξεν καὶ δι' αὐτῶν ἤδη περιποιεῖται τοὺς μικροὺς του. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ παιδαγωγοῦ εἶνε διάφορος· ἀρχίζει νὰ ἐπιβάλληται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, δεικνύων αὐτῇ ὀλίγα χονδροειδῆ κοσμήματα, ἅτινα ἐν δημοπρασίᾳ τινὶ ἠγόρασεν, καὶ κάμνει εἰς αὐτὴν γνωστὸν ὅτι καλεῖται «ὁ κύριος διδάσκαλος» καὶ τὴν διατάσσει νὰ τῷ ἔχη πάντοτε πλήρη τὴν λάγνηον ὕδατος καὶ τὴν λυγνίαν του καλῶς κεκαθαρισμένην.

EM. ΓΑΛΑΝΗΣ